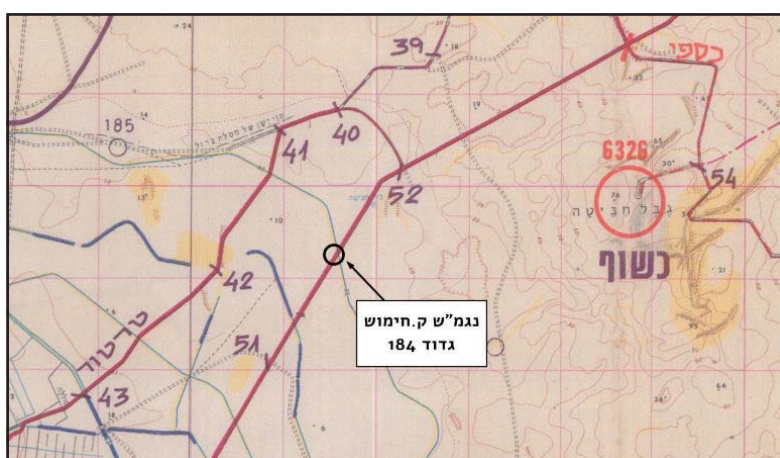

היום האחד עשר – ה' חול המועד סוכות, יום ג', כ' בתשרי תשל"ד, 16 באוקטובר 1973

הנגמ"ש של עפר דרורי נפגע על ציר "עכביש" בזמן תנועה לחילוץ פצועים. אנשי הצוות נפגעים והקצין בנגמ"ש, איתן שביט ז"ל, נהרג.

אזור פגיעת הנגמ"ש של עפר דרורי

הנגמ"ש של עפר דרורי לפר דרורי:

"במצב זה, תוך שאנו נותנים טיפול ראשוני לכל הפצועים שהיו איתנו, עלה השחר של ה-16 באוקטובר. אחרי שניסינו ליצור קשר עם המג"ד ואחרי שהתברר שכוחותינו הצליחו לתפוס רצועה באורך מספר קילומטרים, החליט איתן לפנות לאחור את כל הפצועים שהיו על הנגמ"ש. נסענו עם אור ראשון חזרה על הצירים השוממים במהירות, כאשר לפתע נחבט הנגמ"ש בחוזקה בתוך בור שנפער בכביש כתוצאה מפגיעת פגז. נפילה איומה זו והחבטות שבאו בעקבותיה הוסיפו לנו פצוע נוסף בנגמ"ש.

עברנו דרך תאג"ד של אחד מגדודי התותחנים. היה זה ממש לפני אור ראשון עם הנץ החמה. היה שקט מסביב, ערפל כבד כיסה את האדמה וטל סמיך הרטיב את הכל מסביב. באותם רגעים של שלווה, כשהפצועים קיבלו טיפול ראשוני לפני שהופנינו לתאג"ד הגדול, ראיתי בשמים מטוס שלנו טס בודד לכיוון מערב. רעש מנועיו כמעט ולא נשמע, ולפתע דלק אחריו במהירות טיל קרקע-אוויר. הטווח ביניהם התקצר והטיל פגע

במטוס שנכנס לסחרור והתרסק מעבר לדיונות החול רחוק מאיתנו. לא נראה מצנח נפתח. היה משהו מהמם בסיטואציה של השקט, השלווה והאדישות לאירוע כזה של נפילת מטוס שלנו, מבלי שמישהו יתייחס או ינסה לברר מה עלה בגורלו של הטייס. עוד מיתוס התנפץ.

המשכנו משם לתאג"ד בציר "עכביש" מתג 55 ושם הורדנו את כל הפצועים שהיו עימנו ואת אנשי הצוות שפינינו, שלא היו להם כלים. עמדתי בצד הנגמ"ש ומניתי את היורדים. על הנגמ"ש היו 32 לוחמים, בחלקם הגדול פצועים שנתלו על הנגמ"ש במקומות שונים. בצריחון המפקד עמדו שני אנשים, עד כדי כך הגיעה הצפיפות. לאחר שפרקנו את הנגמ"ש חזרנו מערבה לתאג"ד שהיה במעוז "לקקן" כדי לפנות פצועים נוספים. נשארנו הנגמ"ש היחיד בגדוד למשימות אלה. ב"לקקן" המתנו זמן מה עד שהרופא סיים לנתח, על הכביש, חייל במצב קריטי, ואז נסענו בשדרה של שלושה נגמ"שים לפינוי פצועים מ"לקקן" לכיוון "טסה", באותה דרך איגוף בחולות שבה נסענו לילה קודם לכן. עוד בטרם היציאה בדקנו את הנגמ"ש ומצאנו את הדפנות החיצוניות שלו מלאות ברסיסים. בדופן השמאלית, באזור שבו ישבתי, מצאתי תקועים שלושה קליעים שחלקם האחורי מבצבץ מתוך המתכת. הרגשתי שעברנו זמן קשה וההשגחה היתה לצידנו.

הדיונות היו מנותבות עם סימני השדרה החטיבתית שעברה במקום כ-12 שעות קודם לכן. את הכלי הראשון ניווט מג"ד טנקים, עמרם מצנע (לימים אלוף פיקוד המרכז), שנפצע לילה קודם לכן בברכו. הוא היה מג"ד של גדוד 79, הגדוד המקורי שלי, שהוקם לתחייה מספר ימים קודם לכן בתגבור כוחות סדירים חדשים ובאנשי מילואים. לאחר שפינינו את הפצועים לתאג"ד ב"עכביש" מיהרנו לחזור ל"לקקן" כי קיבלנו דיווח שהגיעו פצועים נוספים הזקוקים לפינוי. בשלב זה האיץ בי איתן שביט המפקד לנסוע ישירות בציר הכביש "עכביש" ולא בדרך האיגוף האיטית בחולות, כפי שנסענו בדרכנו לתאג"ד. התקדמנו על ציר "עכביש" שלא היו עליו כל כלי רכב או רק"ם.

הדבר עורר את חשדנו אך המשכנו בנסיעה. היינו ארבעה אנשים על הכלי, איתן הקצין - מפקד הנגמ"ש, גיורא - מש"ק סיור שהצטרף אלינו בחניון הטנקים הפגועים כשהנגמ"ש שלו נפגע, החובש הפלוגתי ואני שנהגתי את הנגמ"ש. את שאר האנשים השארנו בתאג"ד ב"לקקן" כי רצינו שיהיה לנו מספיק מקום בנגמ"ש לפצועים. כשירדנו בנסיעה מהירה על ציר "עכביש" מהגבעות לכיוון התעלה, הבחנתי בטנק בוער לצד הכביש. הסבתי את תשומת ליבו של איתן אך הוא אמר לי להמשיך במהירות. עברנו כמה עשרות מטרים וראינו